Ч. 234 Второк 19 (31) жовтня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З ради державної. — З парляментарних кругів. — Англійско-трансвальска війна.)

Суботнішне засїданє палати послів розпочало ся як звичайно від читаня цілого ряду інтерпеляций і внесень. Пос. Борковский вніс о вибір комісиї, котра займилась би обдуманем средств против зарази худоби. Пос. Ґрос домагав ся вибору комісиї социяльно-політичної, а п. Мерунович інтерпелював в справі войскової деґрадациї редактора Dziennik-a Polsk-ого, вкінци пос. Ґесман вніс о вибір комісиї асекурацийної. Вибір нових комісий відбуде ся на понеділковім засїданю. Президент подав вислід переведених в пятницю виборів комісийних, відтак зажадав голосу в „справі формальній" п. Шенерер і сказавши, що заряджене виборів до делеґаций доказує, що обструкция перестала бути небезпечна, домагав ся, аби президент віддав послам столики, котрі перше стояли перед їх сидженями, а котрі їм забрано, аби ними не стукали (веселість). П. Вольф заявив, що его сторонництво поставило собі за задачу не допустити до вибору делеґаций. Однако позаяк то не стало ся з причини недостачі підпори у инших німецких сторонництв, то бесїдник проводжує, що есть намір дальшого нарушуваня законів і правлене при помочи §. 14. По промові Вольфа розпочато голосоване на членів делеґаций. Вибори до делеґаций відбули ся серед безнастанних криків посла Вольфа, так що президент мусїв кілька разів взивати его до порядку. З галицких послів вибрано до делеґаций: Евгена Абрагамовича, Соколовского, Поповского, Єнджейовича, Охримовича, Дідушицкого і Яворского. Заступниками вибрані Сапіга і Рошковский. По виборах до делеґаций відповів міністер Кербер на кілька інтерпеляций. Ческий посол Жачек вніс, аби на найблизшім засїданю отворено дискусию над відповідию, даною міністром в справі демонстраций на Мораві. Внесенє то принято майже одноголосно, а президент замкнув засїданє. Слїдуюче відбуде ся аж в понедїлок дня 6 падолиста. Між відчитаними при кінци засїданя внесенями і інтерпеляциями було також внесенє Шенерера, аби розвязати парлямент і розписати безпроволочно нові вибори, бо теперішна палата послів показала ся неспосібною до поманованя конституцийних прав. Внесенє то перепало, бо підписали его лиш Шенерерівці.

На порядку дневнім слїдуючого засїданя палати послів зложить президент міністрів ґр. Клярі заяву, яке становище займає правительство супротив §. 14. Імовірно правительство не буде мати нїчого против внесеня, аби §. 14 знести. Відтак предложать свої справозданя комісиї: прасова і запомогова і прийде під нараду закон о зміні статута міста Відня. В половині того місяця буде предложений буджет і 3-місячна провізория.

З Капштадту доносять: Після телеґрами з Мафекінґу з дня 21 с. м. положене там було добре. В часі 4-годинного бомбардованя міста нїхто з Анґлійцїв не погиб. В околици Ледісмес під Девальслярм займили Бури сильне становище, з котрого не удало ся їх Анґлійцям виперти. Після вчерашних телеґрам Бури стоять під Ледісмес і кождої хвилї треба надїяти ся рішаючої борби. — З Преториї надійшла до Льондона вість, що Мафекінґ стоїть в полуміни.

Новинки.

Львів дня 30-го жовтня 1899.

— **З „Руської Бурси ремісничої і промислової" у Львові.** Звертаємо увагу інтересованих, що в львівскій ц. к. школї промисловій розпочинають ся з 1-им падолиста 1899 піврічні курси для учеників мулярства, тесельства і каменярства. Курси ті кінчать ся 31 марта, а тревають: для учеників мулярства пять півpочий, для учеників тесельства і каменярства три півроча. На курсах тих можна набути відомостий потрібних до зложеня іспиту на концесионованого майстра мулярского, тесельского або каменярского. До принятя на ті курси треба предложити: а) метрику уродженя на доказ, що ученик скінчив 14 рік житя; б) сьвідоцтво шкільне з укінченою з добрим поступом шестою клясою шкіл народних або видїлових, або другою клясою шкіл реальних вглядно ґімназияльних. Вистарчає також сьвідоцтво увільненя від щоденного учащаня до шкіл народних по відбутій шестилїтній науці; але в тім случаю

---

71)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з англійского).

(Дальше).

— Данилку — промовила пані Дурска — як ти виглядаєш, як би який слабий!

— Так тобі здає ся!

— А вже-ж; я то аж тепер видижу, і менї дивно, що я того доси не добачила. Ти в послїдних кількох недїлях так помарнїв і став якийсь такий блїдий. То не може бути, щоби ти був здоров.

— Найдорожша Павлинко, будь ласкава, та не диви ся на мене з таким зажуренем — сказав Данило нїжно. — Вір менї, що менї лиш трошки щось хибує. То правда, що я від кількох недїль якийсь не свій — здає ся, що то якась слаба горячка, але ти не маєш нї найменшої причини чогось побоювати ся.

— Ой Данилку — відозвала ся Павлина — як ти можеш легковажити собі то, що для мене має так велику вагу. Зроби то для мене і порадь ся зараз якого лїкаря.

— Але вір менї, моя найдорожша, що того не потреба. То дїйстно нїчо великого.

— Данилку, я тебе прошу і благаю, порадь ся безпроволочно якого лїкаря. Прошу тебе, зроби то для мене.

— Люба Павлинко, зроблю охотно все для тебе, все моя солоденька, чого бажаєш.

— Отже прирікаєш менї, що й години не будеш без потреби зволїкати, і порадиш ся лїкаря, на котрого можеш спустити ся?

— Прирікаю тобі з цїлого серця — відповів Данило. — Ах, Павлинко, який же я щасливий, що моє житє має якусь вартість для тої, котру я так щиро люблю!

Більше не говорено на сей темат; але підчас обіду і через цїлий вечер Павлина не спускала очий з лиця свого нареченого.

Коли він пішов, она висказала свою обаву своїй вірничцї, паннї Брюир.

— Чи ти не видиш нїякої зміни на пану Дарґунї? — спитала она.

— Якусь зміну! А тож яку?

— А ти не видиш того, що він цїлий якось змінений? Коротко сказавши, чи не видиш того, що він як би дуже був хорий?

Панна Брюир, звичайно така рівнодушна, аж кинула ся і вдивила ся на свою покровительку такими очима, що в них видко було виразно якийсь страх.

Она тілько робила, щоби довести до подруженя Данила з її покровителькою; а що, як би той ворог людий, смерть, станула тому на перешкодї?

— Хорий! — відозвала ся она; — чи гадаєш, що він дїйстно хорий?

— Менї здає ся, що дїйстно; він то сам признає, хоч уважає то за річ малої ваги. Каже, що має лиш якусь горячку. Не можу тобі того й сказати, як менї від того страшно.

— Може то нїчого великого — сказала на то панна Брюир. — Люди лякають ся легко дрібниць, з котрих лїкар сьміє ся. Може бути, що пану Дарґунови здала би ся зміна воздуха. Житє в Льондонї не таке, щоби тут хтось міг подужати.

— Може бути, що то і длятого він так зле виглядає — відповіла Павлина, рада, що почула якесь успокоюючe слово що до свого нареченого. — Попрошу его, щоби він куди виїхав для зміни воздуха. Але він обіцяв порадити ся завтра лїкаря. Коли прийде пополудне до мене, то почуємо, що доктор зказав.

Данило Дарґун був би таки охотно легковажив собі тоті малі ознаки якоїсь хороби, що від якогось часу непокоїли его, як — утома, якесь чувство спраги і горячки, що его дуже мучило, а що він приписував великому роздравненю в послїдних часах. Але він був занадто чоловіком чести, як щоби зломити дане Павлинї слово.

На другий день по тім пішов до доктора Герлї Вестбрука, знаменитого лїкаря, котрому розповів всї ті прояви, на котрі перед Павлиною жалував ся.

— Я не уважаю себе за дїйстно хорого — сказав він наконець, — але приходжу до Вас на жадане з прихильної для мене сторони.

— Я дуже рад, що Ви прийшли до мене — відповів др. Вестбрук поважно.

— Так! Хиба може уважаєте тоті прояви за небезпечні.

— Ну, тепер ще нї; але то можу сказати, що Ви би дуже розумно зробили, як би піддали ся лїкарскому поступованю. То незвичайно займаючий случай — додав доктор з таким вдоволенем як би майже тїшив ся.

мае ученик зложити доказ знаня язика німецкого на стілько, скілько посідають его ученики по скінченю шестої кляси школи міскої; а коли ученик по укінченю висше наведених наук не учащав до школи довше як шкільні ферії, то треба предложити сьвідоцтво моральности; 2) сьвідоцтво дволітної практики у концесионованого муляря, теслі або каменяря. При вписі належить зложити 1 зр. вписового а 2 зр. оплати шкільної. Записи в днях 2, 3 і 4 падолиста.

— Виділ філії тов. „Просьвіта“ в Станиславові спрошуе сим членів філії *на посьвяченє масарні „Підгірскої Спілки“*, що *разом з вічем економічним* відбудесь в середу дня 1-го н. ст. падолиста *у власнім домі „Підгірскої Спілки“ при улици Тисьменицкій за мостом зелізниці.* Програма: Рано о год. $8^1/_2$ служба Божа в церкви катедральній; о год. 11-ій посьвяченє дому спілки, а опісля віче з слідуючими рефератами: 1. О потребі промислу і торговлі в краю—др. М. Коцюба. 2) О касах Райфайзенівских — о. Н. Бачиньский. 3) О крамницях — о. Е. Баркш. 4) Справозданє з діяльности „Підгірскої Спілки“ — Й. Гурик. — В часі віча можна записувати ся до „Підгірскої Спілки“. (Члєньский удїл 10 зр., вписове 1 злр., гроші можуть бути сплачувані ратами).—За виділ: *Др. Коцюба* голова. *Н. Мороз* писар.

† Др. Василь Волян. Вчера помер у Відни посол до Ради державної др. Волян, котрий в палаті послів заступав вижницкий округ виборчий на Буковині і був т. зв. „диким“, значить ся не належав до ніякого клюбу. Др. Волян родив ся в 1832 р., кінчив науки лікарскі у Відни і там осягнув степень і титул доктора медицини, опісля став радником санітарним, директором черновецкого шпиталю і надзвичайним професором судової медицини. Покійник був також послом до буковиньского сойму і в 1890 р. був іменований заступником маршалка краевого. Покійник був з роду Русином і навіть написав був якийсь підручник для науки історії природної ніби доповненє до славної і вельми ученої на свої часи книги „Сьвіт іли мір Божий“, написаної всїлякім можливим і неможливим язичием; однакож відбив ся, як майже всї наші „старовіри“, у котрих т. зв. язичие есть початком і кінцем цілого їх житя, від свого народу і почував ся скорше всїм иншим, Німцем, Румуном, лиш не Русином. Его виступленє на поле політичне наробило лиш заколоту і огірченя межи партиями політичними в буковиньскім соймі, а его політична діяльність позістала без найменшого успіху і не лишила сліду по собі.

— Вісти з Коломиї. „Народний Дім“, величавий будинок на два поверхи, стоїть уже під дахом, хоч не готова ще наріжна копула, котра мае становити украшенє будинку і мае вноситиси ся понад будинок о кілька метрів висше. Тепер ведуть ся роботи мулярскі; склеплять ся пивниці і кладуть ся камінні сходи з долини аж до поду. Розуміе ся, на будову сего дому затягнено значну суму довгу. — Братство сьв. Арх. Михайла купило сими днями для Бурси гарну реальність при улици Шевченка, зложену з двох малих деревляних домків і одного мурованого та з хорошим пляцом під будову за 5.005 зр. — П. Юліян Насальский, професор рускої гімназиї купив від жида дім при улици Мицкевича (побіч польскої бурси) за 3.000 зр. — Вже при кінци сего року заведе ся в Коломиї газове осьвітленє; будинки фабрики газу вже готові, а тепер укладають по улицях провідні рури зелїзні.

— Шкода в Дроговижи, яку там зробив огонь, про котрий ми недавно доносили, представляе ся так: Згоріло 130 господарств; 141 родин (700 людий) позістало без стріхи і хліба, бо весь доробок пішов з димом. Шкода виносить 91.000 зр., а з того 40.000 зр. покриває асекурация. Обезпечених господарств було 106, а найбільша шкода дотикае асекурацийних товариств „Славія“ і „Днїстер“. Причиною огню було то, що діти під стіжком розложили собі огонь і пекли бараболю. — Першої помочи удїлили заведенє дроговиске і маґістрат миколаївский. Виділ повітовий удїлив хвилевої запомоги на закупно паші для худоби, а крім того мае ще й Виділ краєвий дати запомогу.

— Огні. У Велдїжи (коло Долини) згоріло з дня 24 на 25 с. м. 14 хат а також і пропінация. — В Лопушанах (повіта золочівского) згоріли дня 22 с, м. три загороди селяньскі зі всїм сегорічним добутком. Шкода необезпечена 2000 зр. Причиною огню було куренє тютюну. — В громаді Містичі (повіт Мостиска) згоріло д. 27 с. м. 14 загород селяньских зі всїма запасами. Шкода обезпечена виносить 14.000 зр. Огонь мабуть підложили діти. — Дня 23 с. м. згоріло в громаді Лютча (повіт Стрижів) 10 домів, 5 стодол, 4 стайні, один шпихлїр і всї знаряди господарскі, домашні і одїж. Крім того згоріло одинайцяти родинам всї запаси збіжа і бульби та дерева овочеві. Загальна шкода не обезпечена 14.000 зр. Причиною огню була неосторожність селянки Агати Белової, котра наклала до печи лену, щоби его висушити. Коли вийшла з хати, лен займив ся і викликав катастрофу. — Вічно одна і тота сама история: причина огню діти, що бавлять ся сїрниками або для забавки розкладають огонь і печуть бараболї, куренє тютюну, сушенє лену або конопель, а мимо того анї чужа, анї власна шкода не научила ще людий розуму і не переконала їх, що стереженого Бог стереже.

— З Яворівщини приїздила дня 26 с. м. до Станиславова до Преосьв. епископа Шептицкого депутация, зложена з вісьмох членів яко делеґатів духовеньства, шляхти, міщан і селян, щоби вручити владиці адресу з кількома сотками підписів. Проводив депутациї віцепрезес ради повітової п. Кононка зі Шкла, котрий промовив до владики в імени депутациї і повіту яворівского.

— Дирекция „Краєвого Союза кредитового“ стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошуе отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краевого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один удїл члєньский 25 зр.* Кождий член може мати більше удїлів. При складаню першого удїлу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квоті 1 зр.* — „Краевий Союз кредитовий“ *приймае вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовуе їх $4^1/_2\%$ та удїляе кредиту руским товариствам кредитовим на $5^1/_2\%$. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краевім Союзї кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краевого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 11 перед полуднем до 1 по полудни кождого дня окрім недїль і руских сьвят. *Дирекция.*

— Сам себе спалив. З Комарна на Угорщині доносять: Мельник Ван'ямин Чукаш мав заплатити залягаючий податок в сумі 50 зр., а що не мав звідки заплатити, то млин его мали оногди лїцитувати. В пятницю ходив Чукаш до бурмістра і просив, щоби речинець заплати ему продовжено, але просьба его позістала без успіху. Чукаш пішов тогди до свого млина, написав лист до своєї жінки, котра мешкала в місті, і попращав ся в нїм з нею, відтак підпалив млин а сам положив ся на постіль. На другий день зпід згарищ млина видобуто спалене на вуголь тїло Чукаша. В листї до своеї жінки, в котрім пращав ся з нею, написав він, що волить згинути, як дивити ся на то, щоби его млин продано на лїцитациї.

— Паленє трупів плинним воздухом. В Ню-Йорку виготовлено вже пляни до заведеня великого крематориюм, в котрім будуть палити тїла

Відтак ставив він свому пацієнтови всїлякі питаня, котрі Данилови Дарґунови по найбільшій части здавали ся непотрібними і сьмішними; випитував ся про спосіб, в який він живить ся, про его навички, ба й про особи з якими він сходив ся, та про людий, котрі ему послугували.

Сї послїдні питаня були би виглядали може й на якусь зухвалу сьмілість, як би не то, що поважне становище дра Вестбрука щось подібного зовсїм виключало.

— Де Ви, пане Дарґун, харчуєте ся, в своїм клюбі, чи дома? — спитав він.

— Анї в клюбі анї у себе дома, обідаю що дня в дружнім для мене домі.

— Так! Завсїгди в тім самім домі?

— Завсїгди в тім самім.

— А де снїдаєте?

— У себе дома.

По сїм слїдувало кілька питань що до снїданя.

— Сего рода хороба стоїть в дуже тїсній звязи з харчем — сказав доктор, як би хотїв оправдати ся, длячого він так дуже випитує ся. — А той слуга, що лагодить Вам снїданок — чи то чоловік, на котрого вповні можете спустити ся?

— Можу спустити ся на него; то старий слуга ще мого батька. Я міг би з далеко важнїйшими справами, як снїданє, спустити ся на него.

— Так! А вибачите менї, коли поставлю Вам досить дивне питанє?

— Чомуж би нї, коли конче такого потреба.

— Адвокатска відповідь, пане Дарґун — сказав на то др. Вестбрук усьміхнувши. — Я хотїв би знати, чи той старий слуга, на котрого Ви можете спустити ся, міг би щось зискати через Вашу смерть?

— Чи він би міг зискати щось через мою смерть....

— Коротко сказавши, чи він мае причину припускати, що Ви в своїм завіщаню не забули на него — розуміе ся, припускаючи, як би Ви зробили завіщанє, що здаесь річ неконче імовірна?

— Ну, так; — відповів Данило призадумавшись; я в послїдних місяцях написав дїйстно завіщанє, і Джервіс, мій старий слуга, знае, що ему би щось дістало ся, як би він мене пережив. З природного ходу річий, не можна би того, що правда, сподївати ся, але треба памятати на всякий случай.

— А Ви то казали свому слузї, що Ви на него не забули?

— Казав. Він був завсїгди дуже добрим чоловіком; річ длятого понятна, що я на случай своєї смерти забезпечив ему спокійне житє.

— Нї, то річ певна — сказав лікар, ніби не знаючи що говорить. — На нинї не потребую вже докучати Вам моїми питанями. Прийдїть за кілька днів знов до мене, а тимчасом заживайте то лікарство, яке Вам запишу.

Др. Вестбрук написав рецепту, а пан Дарґун вийшов від славного лікаря безрадний і счудований.

Вечером пішов він як звичайно до віллї Гільтон, а перше, о що его Павлина спитала, було, що ему сказав лікар.

— Ти радив ся лікаря? — спитала она.

— Радив ся, і можеш бути спокійна, моя мила. Він сказав менї, що то не значить нїчого.

Павлина успокоїла ся зовсїм; она була через цїлий вечер веселїйша, як коли небудь в товаристві свого нареченого — Данилови здавало ся, що она любїйша і більше чаруюча, як коли небудь.

Він ждав вісїм днїв, заким пішов знову до лікаря, і був би може візиту ще довше відкладав, як би не чув був того по собі, що горячка і утома, скорше стає більша як ослабае.

Сим разом був др. Вестбрук в далеко поважнїйшім настрою і ще більше здивований, як при першій консультациї. Ставив ще більше питань, а коли пацієнта докладно оглянув, сказав з вагою.

— Мушу Вам сказати отверто, пане Дарґун, що ознаки Вашої недуги менї не подобають ся.

— Гадаєте, що они небезпечні?

— Они менї якісь незвичайно дивні і дають причину до обави. Але що Ви не нервові, то чей можу говорити з Вами зовсїм отверто.

— На мої сильні нерви можете спустити ся, коли Вам о то розходить ся.

— Я то собі й гадав і буду мусїв ставити на пробу Вашу моральну силу, взагалї силу Вашого характеру.

— Говоріть коротко, коли сьмію Вас просити—сказав Данило і усьміхнув ся злегка.— Я майже здогадую ся, що Ви хочете сказати. Хочете менї заявити, що ношу в собі зародки смертельної хороби; що смерть костомаха сягнула вже своєю рукою по мене.

— Щось такого Вам не скажу — відповів др. Вестбрук. — Не знаходжу у Вас нїяких зародків хороби. Маєте всякі вигляди жити довго, пане Дарґун, коби Вам лиш д а л и довго прожити.

— Як Ви то розумієте?

— Ну, так, що коли можу спустити ся на мій осуд в справі, котра иногдї кпить собі і з науки, то ознаки Вашої недуги показують на отрую, котра поволи дїлає.

— На отрую, котра поволи дїлає! — від-

померших людий — замість як доси ховати в землі — при помочи плинного воздуха або в студени 100 степенів морову, бо аж в такій студени воздух стає ся плинним. Будова того будинку вже розпочала ся.

— Пес застрілив свого пана. Дивна пригода лучила ся перед кількома днями Американцеви Удель з Вінчестера. Він був на польованю і спав з одним товаришем та своїм псом в якійсь шопі. Коли на другий день вибирав ся на польоване, пес лабою зачепив ся якось так за каблук, під котрим єсть язичок до потяганя при стріляню, що потягнув за той язичок і стрілив, а єго пан поцілений в само серце упав неживий на землю і навіть не писнув.

— Коли король їздить інкоґніто. Бельгійский король Леопольд II любить їздити часто по краю, але так, щоби єго нїхто не пізнав — інкоґніто. Недавно тому їздив він також в той спосіб і єму прийшло на гадку замовити телеграфічно для себе королївский поїзд на якусь малу стацию зелізничу. О назначений годинї прийшов він з місточка, убраний по цивільному, на дворець, і хотів іти до чекаючого на него поїзду, але шеф стациї, котрий вже чекав на короля, не пізнав єго, і взявши єго за якогось звичайного панка, заступив єму дорогу та сказав: „Вибачте, пане, але скорше як за дві години не відходить звідси ніякий поїзд і нїхто не сьміє виходити на перон, доки аж Єго Величество король не від'їде". Король побачивши, що шеф стациї не пізнав єго, хотів зажартувати собі з него, і нїби то дуже обурив ся та хотів перетиснути ся попри досить грубого шефа стациї. — „Вступіть ся з дороги"! — крикнув він до розлюченого урядника. — „Преці онтам стоїть поїзд готовий до виїзду а я через Вас не буду тут сидїти". — Урядник і не рушив ся, лиш сказав: „Тим поїздом не можете їхати, бо то королївский поїзд і чекає на короля, котрий тут має зараз приїхати з міста". — „То менї все одно" — крикнув не пізнаний король, хоч би чекав і на царя! А хоч би Ви й трісли із злости, то я таки виїду сим поїздом із сеї діри. Урядник кинув ся тогди до зухвалого панка і вхопив за плече та крикнув: „Я тут розказую а не Ви; або виносїть ся зараз звідси, або кажу Вас викинути!" Король все таки пхав ся на дворець а урядник хотів вже закликати портера, щоби той викинув упертого панка, коли нараз явив ся на двірци ад'ютант короля, і приступуючи до монарха, що тягає ся з шефом стациї, промавляє до него: „Ваше Величество". Шеф стациї лиш поблїд і забув язик в ротї, але король приступив до него, і сьміючись подав єму руку та сказав: „Не робіть собі нїчого з того, Ви дали менї лиш доказ, що сповняєте строго свій обовязок".

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Дня 16 жовтня с. р. отворено дальшу часть шляху Прахатіц-Валерн зелїзницї льокальної Водиян-Прахатіц зі стациями Хрольбольд, Обергайд і Валерн і перестанком Шрайнетшляґ. — Стациї зладжено для загального руху а перестанок тілько для руху особового і обмеженого руху пакункового. Перевіз матеріялів вибухових виключений.

Перестанок Майсгофен, лежачий на шляху Сольногород-Вербль а уряджений дотепер тілько для руху особового, пакункового і обмеженого руху товарового, буде отворений дня 1 падолиста с. р. для загального руху.

Дотеперішну назву стациї Павтен, лежачу на шляху Марієнбад-Карльсбад, змінено з днем 1 жовтня с. р. на Айнзідль-Павтен.

Телеґрами.

Відень 30 жовтня. Сербский король Александер виїздить в середу з Відня до полудневого Тиролю. Доносять сюди з Будапешту, що зелїзничий шлях, куди їхав король до Відня був стережений полїциєю.

Рим 30 жовтня. Парлямент скликаний на день 14 падолиста.

Париж 30 жовтня. Росийский мінїстер заграничних справ ґр. Муравієв виїхав звідси до Дармштадту.

повів Данило ледви слишним голосом. — Не може бути! — відозвав ся він по хвили, підчас коли лїкар чекав спокійно, аж єго пациєнт зовсім успокоїть ся. — То пїлк не може бути. Я маю повне довірє до Вашого знаня і до Вашої учености, але в сім случаю я певний, що Ви, пане доктор помиляєте ся.

— Я би охотно на то пристав, пане Дарґун — сказав на то доктор; але не можу. Я Вашу недугу розслїдив як найуважнїйше і не можу з того нїчого иншого виснувати, як лиш то, що то суть наслїдки отруї.

— А чи знаєте яка би то могла бути отруя?

— Того не знаю; але то знаю, що хтось подав Вам єї з диявольскою ґеніяльностию — так поволеньки і так підпущену, що Ви ледви запримітили ті зміни, які она викликувала у Вашім орґанїзмі. Але провидїнє боже мало Вас в своїй опіцї, бо Ви ще в пору прийшли до мене по раду, а то дало менї можність відкрити зраду, доки ще можете щось против тої отруї зробити. Я Вас остерігаю. Тут дїлає чиясь тайна рука, котра хотїла би позбавити Вас житя; Вашим і моїм дїлом єсть, вислїдити чия то рука. Чи єсть хтось у Вашім окруженю, кого би Ви о так поганий злочин могли підозрівати?

— Нема нїкого! нїкогісенько! Кажу Вам ще раз, що то річ неможлива.

— А хтож міг би мати найбільший зиск з Вашої смерти? — спитав др. Вестбрук спокійно.

— Мій первий брат, ґраф Реджінальд Еверстронґ, котрий в таким случаю одідичив би красний маєток. Але я від двох місяців не сходив ся з ним, а вже таки зовсім не їм разом з ним. Та й анї на хвильку не можу подумати о тім, щоби він був вже так підлий.

— Коли Ви від двох місяців не сходили ся з ним, то і не можете мати на него нїякого підозріня — сказав на то др. Вестбрук. — Ви казали менї недавно, що обідаєте в якімсь дружнім домі; простіть, коли я поставлю немиле питанє. Чи в тім домі верховодить особа, до котрої Ви можете мати повне довірє?

— Я би тій особі незнати що повірив — відповів Данило з чувством щирости.

Лїкар подивив ся на свого пацієнта призадуманий. Був то чоловік, що знав сьвіт і людий, а та щирість, з якою Дарґун говорив, казала єму здогадувати ся, що тою особою єсть якась женщина.

— Чи тота особа, до котрої Ви маєте таке безусловне довірє, має яку участь в доходах, котрі стались би вільними по Вашій смерти? — спитав він.

— До якогось степеня; але она би далеко більше зискала, як би я жив.

— Так; то мусите з конечности вернути ся до моєї первістної гадки; і хоч би як Вам то було прикро, мусить Ваш старий слуга стати ся предметом Вашого підозріня.

— Не можу собі й подумати того, щоби він був здібний до....

Тут лїкар єму перебив.

— Мусимо дивити ся на справу очима досьвіду. Вашим обовязком єсть дійти того, хто би то подавав Вам отрую, мусите стеречи ся тайного нищеня здоровля. Коли послухаєте моєї ради, то Вам то удасть ся; але скоро схочете бути слїпим на небезпечність, яка Вам грозить, то можу Вам лиш сказати, що за свою нерозвагу заплатите житем.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^7/_5$ до $^{10}/_9$
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави
		а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·50	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^1/_{10}$ до $^{30}/_4$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^1/_5$ „ $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$.
	9·11	„ „ „ $^1/_6$ „ $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·30	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).